РІК 1934. Квітень-Травень Ч. III.

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ ВІДОМОСТИ

СВЯТІШОГО ОТЦЯ ПАПИ ПІЯ XI.

Апостольська Конституція,

якою загальний, надзвичайний Ювилей р. 1933 до 1934 обходжений в Римі, поширюється на цілий католицький світ.

ЕПИСКОП ПІЙ,

СЛУГА БОЖИХ СЛУГ,

всім вірним, що з отсим письмом познайомляться, поздоровлення й апостольське благословення.

Загальний, надзвичайний Ювилей, оголошений нами минулого року в честь девятьнацятьстолітної памятки Спасення людського роду і вже щасливо закінчений, приніс внаслідок обмиття й очищення душ та піднесення їх „із земського дому того замешкання“ до небесних висот стільки і таких незвичайних ласк та надприродних потіх, що ми не в силі повздержатися, щоби не зложити найліпшому, всемогучому Богу щирої подяки. Бо ми бачили протягом того Милостивого Літа — а було це на нашу думку милою річю для Божої доброти — безчисленних синів, що прямували окремо і гуртом до того ущасливляючого міста і допускали їх перед наше лице та скріпляли їх батьківським словом. А довершувалося воно серед усіх суспільних шарів і серед

робучих мас, що щоденною працею здобувають удержання; серед найзнатніших у краях осіб, що в цих дуже тяжких часах — а це приклад гідний всякої похвали — діставали наглядно небесну поміч не тільки для себе, але також для своїх; серед тих, що тішаться цвитучою молодістю, і серед тих, що старістю майже знесилені не зляклись трудів подорожі до Риму. І прибували вони не тільки з Італії та найблизших держав, але також із заморських країв і зі всіх сторін так, що дуже старинні храми Риму, святі катакомби, а навіть улиці міста гомоніли голосним співом вірних »усякої мови, краю, народу». А не рідко можна було доглянути чоловіків і жінки, що за прикладом давних паломників прибували пішки до Риму, щоби побачити спільного батька й добути прощення для істот повірених своїй опіці. Віддаємо їм батьківську похвалу, тим більше, що з приводу прикрої економічної крізи, яка мучить нас так довго, неодні паломники мусіли побороти немалі труднощі, щоби піднятись і перевести в діло того роду постанову.

Але тому, що не всі, що бажали, могли удатися до Риму, щоби осягнути богаті скарби небесної ласки, уважаємо за відповідне, щоби силою звичаю й практики Апостольської Столиці спроможність ювилейного відпусту дана в ущасливляючому місті його мешканцям і паломникам до нинішнього дня, сталася доступною всюди, через цілий рік. Щоби осягнути цю спасенну ціль, взиваємо всіх керманичів Церкви, а передовсім епископів, щоби відповідними проповідями й духовними вправами, як також побожними набоженствами якнайбільше вірних приготовили належно і наклонили всіми силами до очищення провин Тайною Покаяння й осягнення добродійств того ж повного відпусту. Нехай їх заохотять, щоби відповідно до нашого намірення заносили мольби до Бога. А що до того намірення бажаємо, щоби крім тих цілей, які ми поручили в Апостольському листі „Quod nuper", а саме, щоби привернено всюди належну Церкві свободу, а всі народи доведено до миру, згоди і правдивого гаразду, просьби вірних так само ревно виєднали постійний розвиток витревалої й неуступчивої діяльности місіонарів і привели щасливо розлучених від Церкви до одної вівчарні Ісуса Христа.

Крім того бажаємо докинути ще до того нашого намірення подробицю, яка нам дуже лежить на серці. Бо в неодних краях зростають зусилля „воюючих атеїв", що бун-

туються зухвало проти Божества та чваняться своїм безбожним і злочинним гаслом наче власним знаменем: »Без Бога, проти Бога«, тому вважаємо за річ дуже на часі, щоби отсим продовженням цього експіяційного року на цілий католицький світ, винагородити відповідно до спромоги ту страшну кривду, заподіяну Божій величі, молитвою і надоложенням. Просимо, щоби це вчинили всі вірні, а саме: виєднали від Отця милосердя, щоби погані зусилля тих лукавих людей, що прямують до знищення не тільки всякої релігії, але також усякої культури й правдивої цивілізації, нарешті скінчилися й обернулися в ніщо. Нехай осягають і те своїми просьбами та жертвами, щоби Спаситель людського роду їх засліплені уми — маємо на думці тих, що вирікаються Бога й ненавидять Його — поразив промінем небесного світла, а порушених спасенним стидом і покутою, привів милостивно до батьківських обіймів. Маємо намірення в звязку з цією справою перед закінченням ювилейних торжеств взяти участь у Ватиканській базиліці в благальних молитвах в дні, який в свому часі означимо.

Отже повагою всемогучого Бога, святих Апостолів Петра й Павла, як також нашою, поширюємо великий Ювилей Божого Спасення, обходжений в Римі, отсим Апостольським листом на цілий католицький світ, а саме на Західню і Східню Церкву, і продовжуємо його на цілий рік тим способом, що можна його осягнули від Великодної октави цого року, аж до Великодної октави будучого року 1935.

Отже уділяємо й надаємо всім вірним обох полів, хочби в минулому році осягнули Ювилей, нашою апостольською повагою найповніший відпуст цілої кари, яку мусілиби витерпіти за гріхи. Можуть його осягнути всюди поза Римом і його передмістям після узискання відпущення і прощення своїх гріхів, щоби тільки очищені належно Тайною Покаяння і скріплені св. Причастям, побожно відвідали церкви або прилюдні каплиці визначені в тій цілі в установленому часі. Те все повинні вони виконати по засадам, які незабаром устійниться.

I. Епископи Ординарії самі означать або через досвідчених священиків, яким також, як схотять, полишать ту владу через цілий рік — щоби перевести ювилейні відвідини в епископській столиці—катедральну церкву й три інші церкви або прилюдні каплиці, в яких бодай деколи відправляється Служба Божа; а в передмістю і в інших частинах

дієцезії означать парохіяльну церкву даної дієцезії, як також в обємі тієї ж парохії три інші церкви або каплиці, як це ми в горі вказали. Те саме зарядять у Східній Церкві Патріярхи й інші Епископи Ординарії самі або через делеґованих священиків; але кожний в своїй епархії або дієцезії.

II. Як протягом минулого експіяційного року в Римі, так і в будучому році, слід тричі відвідати кожну означену церкву або прилюдну каплицю. Відвідувати їх можна або того самого дня, або в наступних днях так, що вірні, як вийдуть щойно з церкви, можуть увійти зараз в друге, в ціли других і третіх відвідин. Коли в якомусь місці нема чотирьох церков або прилюдних каплиць, можуть Епископи Ординарії самі зарядити або через своїх делеґатів, щоби дванацять приписаних відвідин вільно відбути в меншій скількости церков, а саме так, щоби чотири відвідини відбулися в трьох церквах або шість у двох, або дванацять в одній тільки церкві.

III. Щоби молитви відмовлювані в часі тих святих відвідин сильніше звертали й спонукували уми вірних до розважання Божого Спасення, а передовсім Господніх Страстей, постановляємо й заряджуємо отсе: крім молитов, що їх добровільно з огляду на власну побожність заноситься до Бога, слід перед вівтарем Найсв. Тайн відмовити пять разів Отче наш, Богородице Діво й Слава Отцю, і крім того раз по нашому наміренню; нехай відтак усі перед образом Розпятого Христа відмовлять три рази „Вірую“ і раз молитовку »Величаємо Тебе Христе, і благословимо Тебе і т. д.« або іншу подібну; незабаром удадуться до Божої Матері і змовлять там, розважаючи Її терпіння, сім разів „Богородице Діво“, додаючи раз зітхнення: »Свята Мати, щиро прошу і т. д.«, або інше того роду; вкінці зближаться до вівтаря Найсв. Тайн і відмовлять побожно ісповідання віри звичайною формулкою: »Вірую« (гл. Апостольський лист „Quod nuper“ з д. 6. січня 1933 р.)

Вірні Східної Церкви повинні в часі ювилейних відвідин і прилюдних молитов в честь Найсв. Тайн, Ісуса Христа Розпятого й Богородиці або по нашому наміренню, також у часі ісповідання віри по приписаній формулці стосуватися до засад, які для ріжних обрядів їх Патріярхам і Епископам Ординаріям наша св. Конґреґація для Східньої Церкви подасть свого часу.

Крім того уділяється поодиноким Епископам Ордина-

ріям владу замінювати молитви приписані вчасі святих приватних відвідин на інші молитви. Вірні Східньої Церкви, що перебувають поза границями своєї території, можуть також, коли прилучаться до паломників латинського обряду, послугуватися формулками приписаними для латинників; поодиноким особам вільно відмовляти власні формулки, або формулки лат. обряду.

IV. Тому що деякі молитви слід відмовити перед Ісусом Христом, утаєним під Евхаристійними видами, повинні Епископи Ординарії при визначуванню церков або прилюдних каплиць старатися вибрати такі, в яких звичайно старанно переховуються Найсв. Тайни або бодай в часі відвідин можуть бути присутні. Коли ж із спеціяльних оглядів — що головно в місійних краях може зайти — не можна того перевести, не слід опускати ніодної з приписаних молитов. Ті молитви, що їх належить предложити Евхаристійному Ісусові Христові, можуть вірні в думці і в духу заносити з честю до Найсв. Тайн, хоч неприсутніх, складаючи найгорячішу подяку за подиву гідний дар Евхаристії і найпобожніше надоложення за зневаги тим же Тайнам заподіяні. В таких рівнож обставинах може відбутися ісповідання віри перед Розпятим Ісусом Христом.

V. Щоби вірні могли легше піднятись ювилейних відвідин, уділяється їм спромогу відбути їх так само поза областю своєї парохії або дієцезії, але в церквах для тих місць визначених. Тієї спромоги уділяється також місійним народам з углядненням поодиноких обставин.

VI. Крім того заряджуємо, щоби, як практиковано в Римі в часі минулого благального року, вірні могли узискати Ювилей для себе і для померлих стільки разів, скільки разів виконають приписані діла, але з тим застереженням, що не можна підниматись діл узискання другого Ювилею, заки не покінчиться початих діл для першого.

VII. Щоби прийти з помічю тим, що знаходяться в особливих обставинах, постановляємо отсе:

1. Моряки й всі, що знаходяться на кораблях, коли корабель, яким подорожують, має каплицю, в якій відправляється Служба Божа, можуть у ній відбути ювілейні відвидини. Коли каплиці нема, позваляємо, щоби скоро причалять до якої пристани, там же в якійнебудь церкві відбули відвідини й відмовили приписані молитви.

2. Епископи Ординарій можуть самі або через духов-

них делеґатів тим, що в приписаний спосіб не можуть відбути візитації або їх число зменшити або стіснити скількість відвідуваних церков або вкінці змінити святі відвідини на діла побожні чи добродійні, застосовані до поодиноких осіб. — За особи, що підлягають перешкодам уважаємо ті монахині, монаші сестри, терціярки, побожні жінки і дівчата, як також інші особи, що перебувають в жіночих школах або інтернатах; пустельників, що жиють в монастирях по монашому правилу і відданих радше контемпляції, як діяльному життю, як Трапісти, Камедули й Картузіяни; полонених і вязнів; священиків і монахів, задержаних для поправи в монастирі або інших домах. За тих, що підлягають перешкодам, уважається також тих, що дозорують дома чи в шпиталі або є слабого здоровля, як також тих усіх, що є для хорих потрібні; взагалі всіх, що мають якусь перешкоду, яка унеможливлює їм приписані відвідини; те саме право прислугує по нашій децизії робітникам, яких ми означили в конституції „Qui umbratilem vitam“ з д. 30. січня м. р.; вкінці старців, що переступили сімдесятий рік життя.

3. Епископи Ординарії можуть також — так само через делеґатів, як ми в горі згадали — назначити меншу скількість відвідин: а) духовним або монашим згромадженням, признаним церковною владою; б) брацтвам, побожним стоваришенням, як також тим тільки свіцьким союзам, що займаються розвитком католицьких діл; в) молоді, що жиє в колеґіях або відвідує колеґії для науки й виховання щоденно або в означених днях; г) всім вірним, що мають відбути відвідини під проводом пароха або священика ним виделеґованого чи іншого священика — але се останнє тільки в місці, де нема законно установленої парохії. — Нехай Епископи Ординарії під тою умовиною зменшують скількість відвідин, що ті всі наведені удадуться до навідуваних святинь процесійно, хоча без своїх ознак.

4. Де ж з якоїнебудь причини не вільно уладжувати походу улицями, може Епископ Ординарій і згадані його делеґати стіснити й зменшити скількість відвідин, щоби тільки в середині святині або похід розвинувся, або бодай відвідання відбулося торжественно й спільно всіми там зібраними. Однак Епископ Ординарій й його делеґати не можуть нікого звільнити від обовязку таїнственної сповіди й св. Причастя, хиба що когось від одного або другого обовязку повздержує тяжка недуга.

VIII. Що до управнень, якими сповідники, апробовані зрештою по правним засадам, можуть користуватися в ювилейній сповіди, заряджуємо отсе:

1. Сповідники задержують владу розрішення, диспензовання, замінювання, яку від теперішньої Апостольскої Столиці дістали правно на завжди, або до часу; задержують її в узисканих межах.

2. Монахиням та іншим жінкам, для яких сповіди силою припису Кодексу є потрібна спеціяльна апробата Епископа Ординарія, вільно вибрати собі якогонебудь сповідника апробованого тим же Епископом для осіб обох полів, перед яким можуть відправити ювилейну сповідь; тому сповідникові уділяємо дозволу, щоби тільки в часі ювилейної сповіди міг ужити всієї влади, яку на основі отсеї Конституції має вже супроти всіх вірних.

3. Всім сповідникам уділяємо владу, щоби в часі Милостивого Літа могли в области сумління тільки в часі таінственної сповіди і через себе самих розрішати кожного каянника не тільки від кожної цензури й гріху законом застереженого Папі або Епископові, але також від цензури наложеної спеціяльно (ab homine). Але звільнення від тієї цензури не має значіння назовні (in foro externo).

IX. З тієї незмірно широкої влади нехай користають тільки зі збереженням отсих правил і виїмків:

1. Нехай не розрішають як тільки в обставинах і відповідно до припису кан. 254 Кодексу Кан. Права тих, що попали в цензуру Папі особисто або найособлившим способом (specialissimo modo) застережену. Нехай також не розрішають як тільки в обставинах кан. 900 тих, що попали у випадок застережений св. Столиці по правилу декретів св. Пенітенціярії з д. 16/XI 1928 р. (гл. Acta Apost. Sedis, fol. XX. ст. 398). Але силою того декрету остається так само після узискання розрішення обовязок звернутися до св. Пенітенціярії і піддатися її зарядженням.

2. Нехай так само не розрішають як тільки по припису кан. 2254 пралатів світського клиру наділених — in foro externo — звичайною юрисдикцією, як також вищих настоятелів монашого чину, що підлягає безпосередньо Апост. Столиці, які прилюдно попали в екскомуніку застережену св. Столиці.

3. Нехай не розрішають єретиків або схизматиків, що прилюдно свої помилки узасаднювали (dogmatisantes), хиба

що після виречення перед сповідником єреси або схізми направили належно згіршення або приобіцяли, що його як слід успішно направлять.

4. Нехай не розрішають також тих, що хочби потайно належать до заборонених масонських або їм подібних сект, коли не виречуться їх бодай перед сповідником, не направлять згіршення і покинуть усяку співпрацю та спомагання якої небудь секти; коли книг, рукописів і ознак, що належать до тієї секти, якщо їх досі мають, не віддадуть розрішаючому, щоби їх якнайскорше осторожно переслав до св. Офіції або бодай — з приводу справедливих і важних причин — не знищать їх самі; щонайменше, коли щиро приобіцяють, що виконають найскорше згадані умовини; наложивши їм крім того, відповідно до провин, тяжку спасенну покуту й частіщу таінственну сповідь,

5. Не слід розрішати тих, що набули без вини добра й церковні права, коли їх не віддадуть або не віднесуться якнайскорше до Епископа Ординарія або до Апостольської Столиці у справі умови; хиба що йде про місцевости, в яких Ап. Столиця вже інакше зарядила.

6. Ті самі сповідники можуть усі без виїмку приватні обіти, навіть застережені Апост. Столиці, так само присягою відновлені, зі справедливої причини заміняти на інші побожні діла. Обіт звершеної і досмертної чистоти, хоч первісно зложений прилюдно в чині, обовязуючий способом звичайним або урочистим, а відтак після одержаної дизпензи від інших обітів того чину важний і ненарушений, можуть також із важної причини заміняти на інші побожні діла.

Але ніяк не вільно звільняти тих, що на основі вищого свячення зобовязалися до целібату, хочби їх приведено до світського стану; а від заміни обітів зі шкодою третьої особи нехай здержуються, хиба що заінтересована особа добровільно й виразно на те згодиться. Вкінці нехай обіт негрішити або інші обіти, що наражують на кару, замінять тільки на діло, яке неменше як той самий обіт повздержує й боронить перед гріхом.

7. Диспензувати можуть тільки в обсягу сумління й тайни від усякої провиненої і зовсім потайної неправильности (irregularitas); так само від неправильности, про яку говориться в кан. 985, 4, але тільки в тій цілі, щоби пенітент свячення вже одержані міг без небезпеки знеславлення або згіршення виконувати.

8. Диспензувати можуть також в обсягу тільки сумління та тайни і від потайної перепони споріднення в другому або в третьому ступні (шестому або четвертому по східньому обчисленню), що доторкає перший (східний четвертий або третій), незаконного походження, в цілях направи, а не заключення подружжя.

9. Зате можуть диспензувати від потайної перепони злочину, коли ніодна сторона до неї безпосередно не причинилася, чи йде про заключене подружжя, чи таке, що мається заключити; з обовязком у першому випадку відновити по кан. 1135 згоду (consensus); з наложенням в обох випадках тяжкої і довгої спасенної покути.

10. Що до відвідин чотирох церков можуть сповідники поодиноким особам, що зі справедливої причини приписаним способом не в силі їх відбути, уділити чи то диспензи від відвідин якоїсь церкви, замінюючи їх — якщо можливо — на відвідини іншої, чи то зменшити скількість відвідин. А особам, що повздержані хоробою або іншою законною перепоною не в силі відвідати згаданих церков, нехай замінять відвідини на інші побожні діла, які можуть виконати. Але нехай сповідники освідомлять собі, що обтяжують собі сумління, коли нерозважно і без справедливої причини вірних від тих відвідин звільнять. Диспензованим справедливо від відвідин нехай не позволяють, щоби занехали молитви на наше намірення, яке від відвідин можна відлучити; на користь хорих тільки, вільно їх також зменшити.

11. Нехай від обовязку приписаної сповіди, якої не заступає неважна сповідь ані також обовязкова річна сповідь, не звільняють нікого, навіть і того, що не має конечної матерії сповіди.

12. Щодо св. Причастя, то не вільно того роду обовязку замінювати на інші побожні діла, хиба що йде про хорих, які не в силі його приняти. Але позволяємо з приводу Ювилею заступити його Напуттям, однак не Великоднім Причастям.

13. Нехай сповідники знають, що можуть згаданої влади ужити супроти всіх вірних як Західньої, так і Східньої Церкви, які приступлять до них до сповіди в тому щирому й непохитному наміренню, щоби доступити ювилейного відпусту.

Але влади звільняти з гріхів і церковних цензур та диспензувати від неправильностей можуть ужити супроти того самого пенітента тільки раз, коли вперше доступає ювилейного відпусту; також тільки тоді, коли від Великодної октави цього

року не був іншим сповідником звільнений від гріхів і цензур або не доступив диспензи від неправильности.

А іншими управненнями — також управненням зменшувати або замінювати відвідини по правилу поданому під ч. 10 — можуть послугуватися завжди навіть у користь того самого пенітента.

Але колиби хто розпочав приписані умовини в наміренню доступити отсього ювилею і не був у силі доповнити назначеної скількости відвідин, заряджуємо, бажаючи підпомогти побожну й рішучу волю, щоби після належної сповіди і після приняття св. Причастя, доступив згаданого відпусту так само, як колиби виконав усі діла.

Тому бажаємо, щоби всі зарядження й пояснення отсього Апост. листу осталися ненарушені і важні в ціли поширення Ювилею на цілий католицький світ без огляду на якінебудь приписи тому противні, а приказуємо, щоби копіям і уривкам того листу, але підписаним прилюдним нотарем та забезпеченим печаткою церковного достойника, довірювано так само, якби довірювано отсьому листові, колиби його предложено та показано.

Отже не вільно нікому ослаблювати отсього нашого дару, нашої волі, нашого вияснення даного на письмі або зухвало йому противитися. А колиби хто відважився їх зачепити, нехай знає, що стягає на себе гнів Всемогучого Бога та св. Апостолів Петра й Павла.

Дано в Римі, при св. Петрі, д. 2. квітня 1934, тринацятого року нашого понтифікату.

Бр. Т. Пій, Ч. П., *Кард. Боджіяні*, Канцлер Св. Р. Ц.; *Лаврентій Кард. Ляврі*, Вел. Пенітенціяр.; *Йосиф Вільперт*, Декан Кол. Ап. Прот.; *Вінкентій Бянкі-Каліезі*, Ап. Пронотар.

Ч: 2662. — Постанови дотично позискання ювилейного відпусту в р. 1934/35.

На основі в горі поданої Апостольської Конституції Святішого Вітця Папи Пія XI що нею Св. Отець на весь католицький світ розтягнув ювилей в ціли почитання девятьнацять столітної памятки Відкуплення людського роду — і на основі дотичних вказівок св. Апостольської Пенітенціярії з дня 3. квітня 1934 виданих для сповідників цілого катол. світу оголошуємо ось такий розпорядок:

Передовсім поручаємо Всч. Духовенству докладно перестудіовати висше подану Апостольську Конституцію Св. Вітця і вказівки, що їх низше подамо.

В найблизшу неділю по отриманні сих Відомостей виголосять Всч. ОО. Душпастирі проповідь про ювилейний відпуст і подадуть вірним до відома постанови дотично позискання відпустів та горячими словами завізвуть і заохотять всіх, щоби ревно користали з сеї великої ласки.

По заамвонній молитві відправлять Всч. Отці »Чин моленій во время Ювилея« і відмовлять на переміну з народом 5 Отче наш, 5 Богородице Діво і 1 раз Вірую, а опісля благальну пісню з благословенням Найсв. Тайнами.

Умовини, під якими всі вірні будуть могли доступити ювилейного відпусту, є такі:

1) Достойне приняття св. Тайни Покаяння і Пресв. Евхаристії, при чім виразно зазначуємо, що річна сповідь і пасхальне св. Причастє до позискання ювилейного відпусту не вистарчають.

Ані від сповіди ані від св. Причастя не можна нікого звільнити, ані замінити їх на інші діла; навіть такого не можна звільнити від сповіди, що не має конечної матерії св. Тайни Покаяння.

Від св. Причастя можнаби було звільнити хиба сего, що ніяк не може приняти сеї Пресв. Тайни.

Сповідь і св. Причастя, які є наказані в ціли доступлення ювилейного відпусту, можна відбути перед відвідинами призначених церков, або серед тих відвідин, або по відвідинах. Конечною однак річчю є, щоб останнє приписане діло, а може ним бути і св. Причастя, відбути в стані освячуючої ласки.

І тому, хто по відбуттю сповіди ще перед сповненням останнього діла знова впав в тяжкий гріх, нехай повторить сповідь, як що має приняти ще св. Причастя; впрочім, якщо вже запричащався, вистарчить, коли поєднається з Богом через збудження в собі совершенного жалю.

Сповідники мають обовязок накладати покуту кождому каючомуся, хоч слушно догадуватися будуть, що каючийся доступить повного відпусту.

II. Другу умовину до доступлення ювилейного відпусту становлять побожні відвідини призначених церков згл. прилюдних молитовниць, при яких належить молитися в намірі св. Вітця. А саме маємо молитися о сво-

боду Церкви у всіх державах, о мир і згоду народів, о Боже благословення для місій, о поворот до правдивої віри тих, що відпали від Христової Церкви. А в особливший спосіб взиває св. Отець, щоби ми молитвою і покаянням надолужували Богові за зневаги нанесені Йому безбожниками, щоби Бог Своїм небесним світлом просвітив засліплені їх уми або принайменше внівець обернув їх погубні змагання.

Всіх відвідин в цілі доступлення ювилейного відпусту має бути 12. І так коли є призначені 4 церкви на відвідини, відвідуємо їх по 3 рази, 3 церкви відвідуємо по 4 рази, 2 церкви по 6 разів, а одну церкву 12 разів. Силою властей уділених Нам св. Апост. Престолом у вище згаданій Конституції уповажнюємо всіх Всч. ОО. Наставників деканатів до визначування церков згл. прилюдних каплиць (як вище) в обємі їх деканатів, які належить відвідати в цілі доступлення ювилейного відпусту, а се в порозумінні з дотичними оо. Душпастирями, з якими належить уложити порядок процесій при узгдядненні обставин у кождій парохії.

Рівнож відпоручаємо Всч. ОО. Наставників деканатів до зменшування числа церков, які треба відвідати, зменшування числа відвідин і замінювання відвідин на інші діла побожні і харитативні. А все те будуть могли робити лиш о стільки, о скільки будуть мати оправдану до сего важну причину.

Парохи мають особлившу власть диспензувати від ювилейних відвідин, зменшувати їх число і замінювати їх на інші діла не тільки тоді, коли хтось прийде до них до сповіди в цілі доступлення ювилейного відпусту, але і поза сповіддю, якщо розходиться о поодиноких вірних і о поодинокі родини їх парохії.

Доки св. Апост. Престол не призначить для нас осібних молитов, поручаємо в часі кожних відвідин чи процесіональних чи приватних відмовити наступні молитви:

Перед престолом, де переховуються Найсв. Тайни 5 Отче наш, 5 Богородице Діво і 5 Слава Отцу, а відтак 1 раз Отче наш, 1 раз Богородице Діво і 1 раз Слава Отцу в намірі св. Отця; перед образом Розпятого треба буде відмовити 3 рази »Вірую« і раз молитовку: »Претерпівий за нас страсти, Ісусе Христе Сине Божий, помилуй нас«. Перед престолом або образом Божої Матері треба

відмовити, розважаючи Її болі, 7 Богородице Діво, додаючи зітхнення: »Пресвятая Богородице, спаси нас«.

Приписані відвідини можна відбути або одного дня або в кількох днях. Вірні можуть доступити ювилейного відпусту за живих і померших стільки разів, скільки разів виповнять приписані діла.

Відвідини церков можна відбувати в части в одній, в части в другій дієцезії, а в тій самій дієцезії в части в одній парохії а в части в другій парохії в церквах згл. прилюдних молитовницях на се призначених.

Хто розпочавби приписані діла в цілі доступлення ювилейного відпусту, а не міг з причини недуги відбути означеного числа відвідин, сей може по належито відбутій сповіді і по св. Причастю доступити згаданого відпусту так, начеб виповнив всі приписані діла.

Впрочім звертаємо увагу на власти, які в сім згляді дає наведена Конституція оо. парохам і сповідникам.

Сестри Василіянки будуть мати обовязок в цілі досгуплення ювилейного відпусту 12 разів відвідати свою церковцю згл. молитовницю і відмовити приписані молитви.

Сестри всіх Згромаджень в Нашій Епархії мають виповнити умовини приписані для всіх. У випадку яких трудностей мають віднестися до Еписк. Ординаріяту.

Для вязнів замкнених на протязі ювилейного року визначать дотичні оо. душпастирі взаміну за відвідини церкви інші діла для них доступні.

Для осіб слабого здоровля або занятих ходженням коло хорих; для старців, що переступили сімдесять літ життя; для осіб, що з огляду на велике віддалення рідко можуть прийти до церкви; для робітників, що їм фізична праця не позваляє на більшу скількість відвідин церкви згл. каплиці — визначуємо триразові відвідини церкви з тим однак, що молитви призначені треба відмовляти 12 разів.

Оскільки відвідини будуть відбуватися процесіонально хочби і без відзнак, і хочби процесія могла відбутися тільки в церкві, число спільних відвідин зменшуємо до 3-ох, але з тим, що приписані молитви — як і в попередному випадку треба буде відмовити 12 разів. Такі процесіональні відвідини одної церкви відбуваються в сей спосіб, що священик з народом виходить перед церков, а відтак всі з піснею на устах входять до церкви і відмовляють молитви.

Якщо весь нарід, що бере участь в процесії не мігби

поміститися в церкві згл. в прилюдній молитовниці, тоді сі, що задля браку місця мусіли лишитися перед дверми церкви згл. молитовниці а побожно відмовлять приписані молитви, сповнять обовязок відвідин.

Хто прийде до церковних дверей з наміром відбути святі відвідини, а доступ до церкви згл. прилюдної молитовниці буде або замкнений або з якої небудь причини припинений, тоді вистарчить відмовити приписані молитви перед церковними дверима. Але відвідини мають бути побожні і сердечні; а сей внутрішний настрій має в якийсь спосіб виявлятися у зовнішній пошані.

Що до переміни святих відвидин або диспензи від них треба знати:

а) хто отримав диспензу від відвідин одної або другої церкви або молитовниці, без зобовязання в заміну за се відвідувати іншу церквов або молитовницю, є обовязаний відбути 12 відвідин, що їх ізза сего має відбути в прочих церквах або молитовницях. Бо диспенза відвідування якоїсь церкви се не то само, що зменшення числа святих відвідин.

б) Хто знова крім диспензи від відвідин якоїсь церкви просить о зменшення числа святих відвідин, сповідник нехай припише йому стільки молитов, від кілько відвідин його диспензував.

Сі молитви мають бути подібні до тих, що їх уживається при святих відвідинах.

в) Приписані устні молитви можна відмовляти на переміну.

Німі можуть доступити відпустів привязаних до прилюдних молитов, якщо разом з прочими вірними, що моляться в тому самому місці, підносять ум і побожні чувства до Бога; а якщо ходить о приватні молитви, вистарчить щоби умом їх передумували і знаками їх виявляли на зверх або тільки очима їх переглядали.

2) Святих відвідин ані в цілости ані в части не може сповідник замінювати на такі діла, до яких каючийся з іншого титулу стисло обовязаний.

З повновластей уділених сповідникам нище згаданою Апост. Конституцією в т. VIII. і т. IX. можуть вони користати тільки тоді, коли каючіся приступають до сповіди в сім намірі і з сим ширим бажанням, щоби доступити ювилейного відпусту. Колиб однак опісля від свого наміру відступили і прочі приказані діла залишили, всі розрішення

від цензури будуть важні з виїмком тих, що були дані під загрозою поновного упадку в цензуру. Таксамо важним будуть всі заміни і диспензи. Сповідники можуть користати з сих повновластей у внутрішній области навіть поза Сповідю. Зогляду на се, що уділених повновластей в часі покаянного року що до того самого каянника можна уживати тільки 1 раз, а саме тоді, коли перший раз доступає ювілейного відступу і то тільки в сім випадку, коли від дня 2 кьітня сего року не отримав розрішення від гріхів і цензур, або диспензи від неправильности, обовязаний є сповідник кожного, що приступає до ювилейної сповіди і має на собі задержані гріхи або цензури або неправильности, запитати:

а) чи вже доступив ювилейного відпусту сего року, чи ні,

б) як ще не доступив, треба запитати, чи не дістав вже в сему покаянному році розрішення від задержаних гріхів або цензур або неправильности.

Бо якщо в сему ювилейному році або вже доступив ювилейного відпусту або вже отримав розрішення від задержаних гріхів і цензур, або отримав диспензу від неправильности, другий раз вже не може дістати такого розрішення і диспензи.

Хто впав в тайні цензури за яке небудь нарушення третої особи, сповідники не можуть такого розрішати так довго, доки не надоложив пошкодованій стороні через направу згіршення і зворот шкоди: а якшо не може перед тим надолужити, то принайменше повинен правдиво і поважно приобіцяти, що надоложить, скоро тільки буде міг.

Сповідники, що можуть розрішати від цензур навіть прилюдних, нехай добре запамятають:

Ті, що на них наложено поіменно якусь цензуру, або що такими прилюдно їх проголошено, не можуть користати з добродійства ювилею так довго, доки не надоложать у зовнішній области по правним вимогам. Але як у внутрішній области щиро позбудуться упертости і окажуть належне розположення, можна буде по усуненні згрішення в сповіди тимчосово розрішити, однак тільки в ціли доступлення ювилейного відпусту з обовязком, що в зовнішній области чимскорше піддадуться вимогам права.

Від клятви за читання заказаних книжок можна розрішити тільки тоді, коли каючийся віддасть книжки, що

їх у себе передержує, або Ординарієви, або самому сповідникові, або кому іншому, що має повновласть такі книжки у себе передержувати; якщо однак се не можливе має поважно приречи, що знищить або віддасть всі книжки, скоро тільки буде міг.

Якщо розходиться о гріх задержаний Папі з огляду на сам гріх (ratione sui) що в нього впадає та особа, що обжалувала перед церковним суддею невинного священика о злочин намови при сповіди до гріха нечистоти, то сповідник не може уділити їй розрішення, доки ся особа формально не відкличе фалшивого доносу і по силам не направить шкід які з сего вийшли. В такім випадку має ще сповідник наложити довгу і тяжку покуту.

Що дотичить заміни обітів, то треба сю повновласть широко пояснювати. с. зн. так, що сповідники відповідно до своєго розсудку можуть перемінювати обіти навіть на менше заслугуючі діла.

В кінці горячо просимо і взиваємо Всч. ОО. Душпастирів, щоби 1) зарацили, щоби парохіяне в часі сегорічного ювилею мали догідний доступ до церков згл. прилюдних молитовниць; 2) щоби назначували час до слухання ювилейної сповіди перед полуднем і по полудні, а також 3) щоби часто і приступно пояснювали вірним умовини доступлення ювилейного відпусту та вкінці 4) всіх сил доложили, щоби приготовити нарід на приняття великих ласк сего ювилейного Святого Року.

Зазначуємо, що всі ОО. Сповідники мають в сім благодатнім часі повновласть розрішати від всіх епископських резерватів.

З гр. кат. Еп. Ординаріяту.

† ЙОСАФАТ, Епп.

ПРАВИЛЬНИК ЕПАРХІЯЛЬНОГО ІНСТИТУТУ КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ.

(Арт. 12. Конституційного Статуту).

§ 1. Начальний провід як також нагляд над Епархіяльним Інститутом Католицької Акції і над цілою Католицькою Акцією в Епархії виконує Ординарій.

§ 2. По думці 13. арт. Конституційного Статуту з рамени Епископа Ординарія Церковний Епархіяльний Асистент слідкує за тим, щоби діяльність Епархіяльного Інституту Католицької Акції як також і цілої Католицької Акції в Епархії була згідна зі засадами Католицької Церкви та зарядженнями Епископа Ординарія.

Епархіяльний Церковний Асистент може брати участь у всіх засіданнях Епархіяльного Інституту та Епархіяльної Ради Католицької Акції і має право вглядати в цілу діяльність Католицької Акції Епархії.

Спори, що випливають у наслідок припинення через нього рішень та заряджень епархіяльних Органів для справ Католицької Акції, вирішує Епископ Ординарій.

§ 3. Епархіяльний Інститут Католицької Акції є церковна інституція з характером правної особи, покликана декретом Ординарія по думці канонів 1489—1494 як рівнож XVI. арт. Конкордату.

Діяльність Інституту Католицької Акції обіймає Епархію Перемиську а його осідком є місто Перемишль. Діловим роком відносно справ звітів із діяльности та фінансів є календарний рік.

§ 4. Епархіяльний Інститут Католицької Акції є провідною та організаційною владою Католицької Акції на терені Епархії і як така видає зарядження обовязуючі цілу Епархіяльну Католицьку Акцію.

§ 5. Побіч завдань означених 14. арт. Конституційного Статуту належить до компетенції Епархіяльниго Інституту Католицької Акції:

а) дбати про те, щоби постанови Верховної Влади

Католицької Акції виконувано на терені Епархії в спосіб узгіднений з її Ординарієм,

б) усталювати однозгідні засади організації, поступовання та метод праці в Парохіяльних і Деканальних Католицьких Акціях,

в) узгіднювати працю цих організацій, принятих до Католицької Акції, усувати непорозуміння поміж ними та боронити їх самоуправи в рамах устав принятих Епископатом і Епископом Ординарієм,

г) давати почин і переводити в життя спільні зовнішні виступи католицьких організацій в Епархії, як прим. спільні обходи, прилюдні католицькі маніфестації, однозгідна оборона моралі і т. д.

§ 6. У склад Епархіяльного Інституту Католицької Акції входять:

а) Голова Епархіяльного Інституту Католицької Акції і

б) Епархіяльний Секретар Католицької Акції.

Обох їх іменує Епископ Ординарій.

§ 7. Голова Епархіяльного Інституту Католицької Акції:

а) проводить працями Епархіяльного Інституту Католицької Акції,

б) підписує важніші зобовязання, заяви та письма Епархіяльного Інституту Католицької Акції,

в) є провідником і репрезентантом Католицької Акції в Епархії,

г) іменує і відкликує в порозумінні з Епархіяльним Секретарем бюровий персонал Епархіяльного Інституту Католицької Акції.

§ 8. Епархіяльний Секретар Католицької Акції виконує завдання Епархіяльного Інституту Католицької Акції в порозумінні з Головою, приймає кореспонденцію і всякі почтові пересилки, завідує майном Епархіяльного Інституту Католицької Акції і є бюровим шефом всього помічного персоналу.

Він бере також участь у засіданнях Епархіяльної Ради Католицької Акції з правом голосу.

§ 9. Голова і Епархіяльний Секретар остають у безперервному звязку з Епископом Ординарієм, якого інформують про постанови Генерального Інституту Католицької Акції, про діяльність Католицької Акції в Епархії, і від якого одержують директиви та згоду на свої внески і проєкти.

§ 10. Епархіяльний Інститут Католицької Акції предкладає з початком календарного року Епископові Ординарієві письменний звіт зі своєї діяльности, фінансовий звіт за минулий рік і прелімінар на біжучий рік.

Відпис цих звітів відсилається рівночасно до Ґенерального Інституту Католицької Акції.

§ 11. Епархіяльний Інститут Католицької Акції вживає печатки з написом: »Епархіяльний Інститут Католицької Акції у Перемишлі.« — Правосильні зобовязання та вирішення Епархіяльного Інституту Католицької Акції носять його печатку разом з підписом Голови і Епархіяльного Секретаря.

§ 12. Епархіяльна Рада Католицької Акції зложена з Членів, яких предвиджує 15. арт. Конституційного Статуту, є органом дорадчим і внескодавчимЕпархіяльного Інституту Католицької Акції.

§ 13. Мандати членів Епархіяльної Ради є особові та тривають через три роки числячи від дня . . . . року . . . Мандати членів, вибраних Епархіяльними Католицькими Стоваришеннями вигасають перед упливом трьохліття, якщо ті члени перестануть належати до цих Стоваришень.

§ 14. На засіданнях Епархіяльної Ради Католицької Акції, які повинні відбуватися бодай раз у рік, проводить Голова Епархіяльного Інституту Католицької Акції.

Засідання скликає Голова у порозумінні з Епископом Ординарієм письменно або оголошенням в офіціяльному органі Католицької Акції, або епархіяльному часописі. Вирішення западають звичайною більшістю голосів без огляду на число приявних членів Ради.

Протокол із засідання списується сейчас, а після приняття Радою підписують його під кінець засідання Голова і Епархіяльний Секретар.

§ 15. На засіданні Епархіяльної Ради Католицької Акції, скликанім під кінець календарного року, голова подає Раді точні інформації про прелімінар та річні звіти, про які мова в § 10. і представляє свої наміри відносно діяльности і розбудови Католицької Акції у наступному році. Рада вискаже в тому напрямі свою думку, сформулує свої внески, які однак стають міроцайними для Епархіяль-

ного Інституту Католицької Акції щойно по заапробуванні їх Епископом Ординарієм.

§ 16. Епископ Ординарій може розвязати Епархіяльну Раду Католицької Акції перед упливом її каденції та зарядити доповнення її в означоному речинці.

Ч. 80/Орд. — Подяка св. Отця за Петрів гріш 1933.

На адресу Преосвященого Епископа Кир Йосафата надійшло від Апостольського Престола ось таке письмо: »Державний Секретаріят Його Святости з Ватикану дня 26. квітня 1934

ч. 132622.

Ваша Ексцеленціє, Преосвящений Отче!

Дуже подобалося св. Отцеві, що через посилку Петрового гроша (1.600 зл.) хотіли Ваше Преосвященство і Ваша дієцезія оказати свою прихильність і щедрість для Апостольського Престола, що управляє цілим католицьким світом.

З сеї причини тішуся, що можу Вам і всім жертводавцям висказати чувства прихильности і жичливости зі сторони св. Вітця, а рівночасно переслати Апостольське Благословення як середник і запоруку Божих дарів.

При сій нагоді висказую чувства моєї пошани і найщирішого віддання для Вашої Ексцеленції.

Е. Кард. ПАЧЕЛЛІ.

Повисше письмо подаємо до відома Всч. Духовенству і поручаємо оголосити його народові в церкві в найближчу неділю, додаючи щиру подяку і від Нас за тамтогорічну збірку.

Ч: 2502. — В справі Збірки на „Петрів гріш“ в празник св. св. Ап. Ап. Петра і Павла.

Подаючи повище до відома подяку св. Отця Папи Пія XI. за Петрів гріш зложений минувшого року вірним

Нашої дієцезії заряджуємо рівночасно таку саму збірку і на сей рік в день Празника св. Петра і Павла по всіх церквах Нашої Епархії.

В дочерних церквах належить зарядити збірку в найближчу неділю по Празнику св. Апостолів.

Збірку заповідять Всч. ОО. в попередну неділю згл. свято та заохотять вірних до щедрих датків. При тім належить пояснити народові ціль збірки вказуючи на великі потреби, що їх має св. Отець у теперішні часи. Треба повчити вірних, що поза добродійними датками вірних св. Отець не розпоряджає ніякими матеріяльними засобами. Томуто всі вірні діти церкви, всі свідомі католики, хоч і як булиби убогі, уважають за свій святий обовязок рікрічно щедрими датками підпомагати Святішого Вітця, що мусить удержувати місії, давати підмоги на будову церков, на духовні семинарі, школи та що спішить з поміччю потерпівшим від всяких елементарних нещасть. І наш нарід вже нераз користав зі щедрої руки Святішого Вітця так, що ми ніколи здається не будемо в стані гідно віддячитися за Його добродійства нам висвідчені.

Зібрані гроші перешле опісля кожний Уряд парохіяльний до Еписк. Косисторії найдальше до кінця липня с. р.

Ч. 1958. — В справі вирубу дерева в ерекціональних лісах.

Тому, що доси лучаються ще випадки продажі деревостану в ерекціональних лісах без дозволу Еписк. Ординаріяту, як також випадки недозволеного вирубу дерева в згаданих лісах через ОО. парохів понад приділений їм етат річний в пляні ґосподарськім, а навіть вирубу через оо. завідателів, які без окремого позволення не мають права користати з ерекціонального ліса, хоча беруть в аренду ґрунта ерекціональні, Еписк. Ординаріят поновно перестерігає Всеч. Духовенство перед таким нарушуванням цілости майна парохіяльного під загрозою церковних кар і повного відшкодовання матеріяльного, а це з покликом на тутешний розпорядок оголошений у Відомостях Епархіяльних Ч: IV. з р. 1926 Ч: 5035; — Ч: XII. з р. 1933 Ч: 7915, і другі.

Від Еписк. Ординаріяту.

ХРОНІКА.

Іменовання.

Ч. 2227. о. Ляльович Йосиф — деканом Горлицьким.
Ч. 2228. о. Качмар Стефан — завідателем деканату комарнянського.

Крилошанські відзнаки одержали:

Ч. 1955. о. Прийма Іван катехит в Хирові, о. Др. Вергун Теодор катехит в Сокалі, о. Шуплат Юліян катехит в Ліську, о. Лещук Йосиф катехит в Раві руській, о. Демянчик Роман катехит в Перемишлі.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 1967. о. Сембратович Мирослав — Гнила.
Ч. 2015. о. Дацишин Олекса — Ролів.
Ч. 2156. Калинич Омелян — Реклинець.
Ч. 2435 о. Ядловський Степан — Поляни суровичні.
Ч. 2436. Бак Михайло — Сливниця.

Завідательства одержали:

Ч. 1948. о. Середович Олекса — Токарня.
Ч. 2015. о. Веселий Володимир — Поляна.
Ч. 2114. о. Тимчишин Ярослав — Долини.
Ч. 2175. о. Комарчевський Теодозій — Гічва.
Ч. 2086. о. Хоростіль Василь — Пили.
Ч. 2282. о. Ящевський Іван — Колодруби.
Ч. 2269. о. Шевчук Михайло — Галівка.
Ч. 2267. о. Мак Іван — Ізби.

Сотрудництва одержали:

Ч. 1570. о. Бартко Василь — Гребенці.
Ч. 2029. о. Дацишин Олекса доїздж. Вороблевичі.
Ч. 2267. о. Блонарович Михайло — сам. Головецько.
Ч. 2032. о. Гриник Василь мол. — Бірча.

Померли:

о. Рихлєвський Володимир парох в Колодрубах 5/4 1934.

Душу його поручається молитвам Всч. Духовенства.

З гр. кат. Еп. Консисторії.

Перемишль, дня 2. травня 1934.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епп.

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишлі.
Друкарня гр. кат. Капітули в Перемишлі.

ЧАСТЬ II.

Речинець Загальних Зборів Тов-а „Епархіяльна Поміч“ у Перемишлі.

На основі § 33 устава відбудуться Звичайні Загальні Збори Товариства »Епархіяльна Поміч« дня 12. червня 1934 р. о год. 10. дополудня у великій салі гр. кат. Духовної Семинарії у Перемишлі зі слідуючим дневним порядком.

ЧАСТЬ I.

1. Отворення Зборів;
2. Відчитання протоколу попередних Заг. Зборів;
3. Звіт з діяльности уступаючого Виділу;
4. Звіт провірної Комісії;
5. Вибір 5. членів і двох заступників нового Виділу.

ЧАСТЬ II.

6. Загальний стан нашої Церкви в останніх часах— реферат;
7. Ухвалення правильника »Емеритального Фонду гр. кат. священиків Перем. Епархії«;
8. Внески й запити.

Перед Загальними зборами відправиться в катедр. церкві о год. 9-ій Служба Божа за розвій Товариства. Членам Тов-а пригадується обовязок відправлення двох Служб Божих: одної за живих а другої за померших членів Тов-а.

Перемишль, дня 18. травня 1934.

ВИДІЛ.